

ת"פ 45887/06/15 - מדינת ישראל נגד פלאח סביחאת

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 45887-06-15 מדינת ישראל נ' סביחאת (עציר) 13.2.17

לפני כבוד השופט כמאל סעב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלאח סביחאת

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' רונית סופר

ב"כ הנאשם: עו"ד עאדל בויראת

גזר דין

א. מבוא:

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בגדרו של הסדר טיעון, בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**"); נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודה בקשר עם סעיף 38(2) לפקודה; גרימת נזק לגוף ולרכוש, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, וסעיפים 68 ו- 62 לפקודה.

ב. עובדות כתב האישום המתוקן:

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, שסומן באות א', פרצה ביום 24.5.15, קטטה רבת משתתפים (להלן: "**הקטטה**"), במספר מוקדים בכפר זלפה (להלן: "**הכפר**"), על רקע סכסוך בין משפחתו של הנאשם (להלן: "**משפחת סביחאת**"), לבין משפחת ארפאעיה - (להלן: "**משפחת המתלונן**"). אחד ממוקדי הקטטה היה בסמוך לחנות חומרי הבניין של "האחים יוסף" (להלן: "**חנות חומרי הבניין**").

3. הנאשם אשר היה נוכח בקטטה, סמוך לשעה 15:00 נכנס לרכבו מסוג מזדה לנטיס 323 (להלן: "**הרכב**"), שחנה באותה עת סמוך לחנות חומרי הבניין ונמלט מהמקום בכך שהחל בנסיעה לכיוון כללי מזרח, כיוון תחנת הדלק "זלפה" (להלן: "**תחנת הדלק**").

4. הכביש במקום הינו כביש אספלט מישורי, עירוני, דו-סטרי, בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון וללא קווי הפרדה בין הנתיבים. בשני צדי הכביש מצויים שולי כורכר (להלן: "**הכביש**"). באותה עת מזג האוויר היה עמוד 1

נאה והראות הייתה טובה. בעקבות הקטטה נכחו במקום הולכי רגל רבים ושני נתיבי הכביש, סמוך לחנות חומרי הבניין, היו עמוסים ברכבים.

5. הנאשם נסע בנתיב הימני, תחילה בנסיעה איטית ובהמשך נפתח נתיב נסיעתו והוא החל בנסיעה במהירות של כ- 50 קמ"ש. באותה עת, ע ר יליד 1963, המכונה ע (להלן: "המתלונן" או "ע"), חצה את הכביש סמוך לתחנת הדלק, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם והגיע לצדו הימני של הכביש סמוך לשול הכורכר.

6. במהלך נסיעת הנאשם לכיוון תחנת הדלק, סטה הנאשם לימין הכביש, פגע במתלונן והעיפו אל עבר חומת בטון סמוכה (להלן: "התאונה").

7. לאחר התאונה, הנאשם לא עצר את רכבו, לא עמד על תוצאות התאונה ועל אף שידע כי המתלונן נפגע בתאונה ונחבל באופן קשה, נמלט מהמקום, לא הגיש לו עזרה שהיה ביכולתו להגיש בנסיבות המקרה ולא הזעיק כוחות הצלה. אנשים שנכחו במקום סייעו למתלונן והזעיקו עבורו סיוע.

8. כתוצאה מהתאונה נחבל המתלונן בכל חלקי גופו ונדרש לטיפול ואשפוז בבית חולים. בבדיקת C.T. הודגם קונטוזיה ריאתית דו צדדית, עם שברים בצלעות 2-7 ו- 9-12 מימין וצלעות 10-11 משמאל, שבר ב- midshaft ואצטבולום של פמור משמאל עם שבר בסקרום משמאל ושברים ברמוס פוביס עליון ותחתון משמאל. בנוסף אובחן המתלונן כסובל משבר פתוח בגב כף יד ימין וחזה אוויר דו צדדי. המתלונן אושפז ביחידה לטיפול נמרץ. עד ליום הגשת כתב האישום הכרתו לא שבה אליו והוא נותר באשפוז.

ג. הסדר הטיעון:

9. כאמור, בטרם תחילת שמיעת הראיות הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון שהוגש וסומן באות ב'.

10. בהתאם להסדר הטיעון, כתב האישום יתוקן בהתאם להסכמות שהתגבשו בין הצדדים. הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן, שסומן באות א'. הנאשם יישלח לתסקיר, כמתחייב על פי חוק לאור גילו.

11. עוד הודיעו הצדדים כי אין הסכמה לעניין העונש וכי הטיעון לעונש יהיה חופשי.

12. הסניגור הוסיף וטען בפני כי הצדדים הגיעו לעובדות מוסמכות נוספות כלהלן:

א. הנאשם לא ידע מראש כי מדובר במתלונן - ע ר.

ב. אביו של הנאשם התקשר למשטרה ודיווח על הקטטה וכי יש נפגעים, וזאת לאחר שהנאשם הודיע לו על כך.

ג. המתלונן קיבל טיפול רפואי תוך זמן קצר שכן היו המון אנשים שסייעו לו.

ד. להגנה הזכות להגיש סרטוני הזירה ודוח משל"ט.

ה. הכביש אינו מסומן, אין סימון נתיבים ולא קיים קו הפרדה.

13. בהתאם להסדר הטיעון ובהתחשב בגילו של הנאשם הוריתי על הגשת תסקיר קצין מבחן.

ד. תסקירי שירות המבחן:

14. קצין המבחן סקר את נסיבות חיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. המדובר בצעיר יליד 1996, כבן 20, רווק, תושב כפר סולם, בן בכור למשפחתו המונה זוג הורים וחמישה ילדים. אביו כבן 58 עבד לאורך השנים כבנאי אבן וכקבלן בניין, אך בשנים האחרונות אינו עובד עקב בעיות לב. אמו של הנאשם עקרת בית.

15. הנאשם נעצר למשך כחודש על רקע ביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן ולאחר מכן שוחרר למעצר בית בבית סבו בכפר מוקיבלי ולאחרונה הוסרו תנאי המעצר וחזר להתגורר בבית הוריו.

16. הנאשם הציג אישורים בפני קצינת המבחן וציין כי כיום מזה כחודשיים עובד באריזה במפעל "כתר פלסטיק" באלון תבור.

17. כעולה מהרישום הפלילי, אין לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות בתחום הפלילי אך לחובתו הרשעה אחת בתחום התעבורתי.

18. הנאשם תאר בפני שירות המבחן כי הסכסוך של משפחתו עם משפחת ארפאעיה, החל לפני כחמש שנים, סביב משחקי כדורגל ולדבריו נערכו מספר ניסיונות לעשות סולחה בין הצדדים אך בפועל חזרו הצדדים להתגרות האחד בשני.

19. הנאשם שלל מעורבות פעילה באלימות ובסכסוך, גם בעת האירוע הנדון.

20. הנאשם הסביר כי לא עצר רכבו ולא הגיש עזרה, כי חשש לחיו על רקע מחסום שהציבו משפחת המתלון עמם מסוכסך, על מנת לתפוס אותו ולפגוע בו.
21. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא אמפתיה פורמלית כלפי המתלון ומצבו, אולם מתקשה לגלות חיבור רגשי לפגיעה בו וממוקד במחירים האישיים שהוא עצמו נאלץ לשלם.
22. עוד התרשם שירות המבחן מיכולתו של הנאשם להסתגל ולהתמיד במסגרת לימודים ותעסוקה וכי הנאשם בעל אחריות גבוהה כלפי תפקידו כמסייע בפרנסת המשפחה כמו גם העובדה כי הינו ללא מעורבות בפלילים.
23. עם זאת, התרשם שירות המבחן כי מדובר בבגיר צעיר אשר בסביבת מגוריו קיימים מאבקים כוחניים ואלימים בין משפחת מוצאו למשפחות אחרות. הנאשם ערך מאמצים לקיום התנהלות תקינה במהלך חייו, שהתבטאו בניסיונו לצאת ללמוד מחוץ לכפר ולהתרחק מסכסוכים. עם זאת, התרשם שירות המבחן מתפיסת תפקיד נוקשה של הנאשם.
24. באשר לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן התקשה הנאשם לזהות את חומרת מעשיו ואת הפגיעה החמורה באחר, כשהוא ממוקד בגורמים חיצוניים המספקים לו הנמקה למעשיו, כמו היעדר רצון לסולחה מצד החמולה עמה מסוכסכים וההסכמות הדיוניות בתיק.
25. שירות המבחן ציין כי גורמי הסיכון גוברים על סיכויי השיקום, במיוחד בהעדר פתח לאפיק שיקומי וזאת בשל עמדותיו ותפיסותיו את מצבו ואת נסיבות ביצוע העבירות.
26. עוד ציין שירות המבחן, כי מאחר ולא נוצר פתח למעורבות טיפולית הרי אין המלצה טיפולית שיש בה כדי להפחית את הסיכון הקיים להישנות התנהגות עוברת חוק.
27. שירות המבחן המליץ להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, היעדר הרשעות קודמות ותפקודו התעסוקתי והלימודי היציב עד כה.
28. בישיבת הטיעונים לעונש, שהייתה קבועה ליום 1.6.16, הוריתי על הגשת תסקיר משלים, כבקשת הסנגור המלומד, וזאת בהתחשב בטענת הסנגור שהנאשם אינו שולט במידה מספקת בשפה העברית וקצינת המבחן נעזרה באביו כמתורגמן. שירות המבחן התבקש גם להתייחס לטענות הסנגור ביחס לעובדות שלא הובאו בתסקיר לרבות עניין הסולחה שנערך בין הצדדים, או לאי הדיוקים בעובדות שהובאו בתסקיר וכן נטילת האחריות מצד הנאשם לאור הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן.

29. שירות המבחן הגיש תסקיר משלים ביום 17.8.16 וחזר על דבריו כי הנאשם מוסר הודאה פורמאלית, הנתפסת בעיניו כלקידת אחריות מספקת. עוד ציין שירות המבחן כי גם במסגרת פיקוח מעצר והליך האבחון הנוכחי, עולה "התרשמות מצמצום באשר להבנת הבעייתיות לזיהוי החומרה ולאחריות ממשית באשר לעובדות כתב האישום המתוקן ובהתייחס להסכמות בין הצדדים".

30. קצינת המבחן התייחסה להסכם הסולחה, שנערך בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן, מיום 20.2.16, וצינה כי אין בהסכם הסולחה התייחסות לתשלום פיצוי בפועל על אף שהנאשם דיווח כי הם העבירו את הסכום למשפחת המתלונן.

31. שירות המבחן ציין, כי אומנם הנאשם ביטא כיום הצהרה מילולית לפיה הוא מבקש להשתלב בהליך טיפולי, אך הוא לא זיהה כל בעייתיות בתחומי חייו הדורשת התערבות טיפולית, ולכן לטענת שירות המבחן לא נוצר כל פתח לבחינת אפיק שיקומי ממשי לצורך זיהוי והפנמה של בעייתיות בהתנהגותו.

32. אשר על כן, חזר שירות המבחן על התרשמותו והמלצותיו כפי שהובאו בתסקיר הקודם. עוד המליץ שירות המבחן כי היה ותוטל תקופת מאסר, יש לאפשר לנאשם עריכת מיון מוקדם בשב"ס.

33. בהחלטתי מיום 18.10.16 ולבקשת הסנגור, קבעתי כי יש מקום להציג בפני קצינת המבחן את שאלות ההבהרה המצוינות בבקשת הסנגור ועל קצינת המבחן להתייחס אליהן, במידת האפשר, במסגרת תסקיר משלים שיוגש לבית המשפט.

34. בתסקיר משלים נוסף שהוגש ביום 30.10.16, בהתאם להחלטתי מיום 18.10.16, הדגיש שירות המבחן כי בשל ההערכה כי קיימות תפיסות כוחניות, קושי בזיהוי אמפתיה רגשית ממשית כלפי המתלונן והיעדר חיבור רגשי ותפיסתי, וכן היעדר זיהוי לצורך עריכת שינוי מצדו, הרי רמת הסיכון הינה גבוהה ולא ניתן להפחיתה באמצעות אפיק שיקומי. לכן, נוכח האמור, נותר שירות המבחן בהמלצתו שהובאה ופורטה בתסקירים הקודמים.

ה. הראיות לעונש:

35. המאשימה הגישה גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום התעבורה - סומן ת/1.

36. עוד הגישה המאשימה תיעוד רפואי של המתלונן המפרט את החבלות שנגרמו לו כתוצאה מהתאונה - סומן ת/2.

37. המאשימה הגישה טיעונים בכתב - סומנו ת/3 ואסופה של פסיקה - סומנה ת/4.

38. הסניגור הגיש מטעמו הסכם סולחה - סומן ס/1, אישור ועדת הסולחה - סומן ס/2, דו"ח המשל"ט - סומן ס/3 וכן חוות דעת פרטית שערך מר עת'אמנה סאמר אודות הנאשם - סומנה ס/4.

39. בחוות הדעת הפרטית שהוגשה לבית המשפט, התרשם מר עת'אמנה, שערך את חוות הדעת, כי הנאשם מעוניין לשקם את אורחות חייו ולשוב ללימודיו ולרכוש מקצוע. להערכתו, הנאשם זקוק לתהליך טיפולי פרטני שיסייע לו להתמודד עם חרדותיו וקשייו וכי הנאשם הביע נכונות לכך. בסוף דבריו ציין מר עת'אמנה כי מבלי להמעיט בחומרת העבירות הנדונות, יש לקחת בחשבון את גילו הצעיר, עברו הפלילי הנקי, הודאתו וקבלת האחריות, הסכם הסולחה ותשלום פיצוי בסך 200,000 ₪. לכן הוא סבור כי יש לתת לנאשם הזדמנות לחזור למוטב תוך הענקת טיפול ייעודי למצבו.

ו. הטיעונים לעונש:

40. המאשימה בפתח טיעוניה בפני ציינה כי אין לנאשם עבר פלילי וכי לחובתו הרשעה קודמת אחת בתחום התעבורה.

41. עוד התייחסה המאשימה להסכם הסולחה שהגיש הסניגור וציינה כי שוחחה עם נציגי משפחת המתלון, עם אחיו של המתלון, שלדבריו לא הושגה סולחה וכי המגעים היו קרובים ואכן נרשם הסכם, אך ברגע האחרון התרחש אירוע נוסף שבעקבותיו הסכסוך שב וצף על פני המים, לכן לא שולם כסף כפיצוי על האירוע נשוא כתב האישום המתוקן.

42. עוד ציינה המאשימה כי על הסכם הסולחה אין כל חתימה של המתלון או בני משפחתו וכי המדובר במסמכים של ועדת הסולחה ולכן אין סולחה מוגמרת בענייננו.

43. בטיעוניה הכתובים התייחסה המאשימה לנסיבות ביצוע העבירות וציינה כי הנאשם הודה והורשע בכתב אישום המגלם בתוכו עבריינות תעבורתית ופלילית ברף הגבוה ביותר. הנאשם נהג בקלות ראש, ללא תשומת לב לנעשה בדרך שלפניו, סטה לצדו הימני של הכביש ופגע במתלון ולאחר התאונה הנאשם לא עצר את רכבו, לא עמד על תוצאות התאונה ונמלט מהמקום על אף שידע כי המתלון נפגע בתאונה ונחבל קשה ולא הגיש עזרה ולא הזעיק את כוחות ההצלה.

44. לטענת המאשימה, אופן הימלטות הנאשם מזירת האירוע מלמד על כך שמדובר בהחלטה מחושבת ולא נמהרת, שכן הנאשם ידע שהמתלון נחבל קשה.

45. המאשימה הפנתה לפסיקה וציינה כי עבירת ההפקרה הינה עבירה חמורה ומכוערת שפוגעת במרקם האנושי של החברה ומכרסמת ביסוד הבסיסי שזה הדאגה לשלימות גופו של האדם. המאשימה הדגישה

כי כעולה מהפסיקה המחוקק ביקש להחמיר בעונשם של מי שהפקירו חייו של אדם לאחר פגיעה, כאשר העונש הקבוע לצד עבירה כזו הוא 14 שנות מאסר.

46. המאשימה סבורה כי יש מקום להחמיר במידה רבה בעונשו של הנאשם אשר לא מלא את חובתו המוסרית הבסיסית, משנמנע מלהזעיק את כוחות ההצלה למקום.

47. באשר למדיניות הענישה הנהוגה הפנתה המאשימה לפסיקה וציינה כי במקרים דומים נגזרו עונשי מאסר משמעותיים.

48. המאשימה סבורה כי מתחם העונש הראוי במקרה שלפנינו נע בין 20 עד 54 חודשי מאסר בפועל וכי הפסילה בפועל נעה בין 6 עד 12 שנים. זאת לצד מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, פיצוי לנפגע וקנס.

49. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם הפנתה המאשימה לתסקירי שירות המבחן וטענה כי מעשיו של הנאשם מעידים יותר מכל על אישיותו ואין בעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי כדי לשנות מכך. עוד ציינה המאשימה, כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו בפני שירות המבחן. בנוסף חזרה המאשימה על האמור בתסקירי שירות המבחן והדגישה כי כעולה מהם הנאשם אינו מעוניין להירתם להליך טיפולי ולערוך שינוי מהותי בדפוסי מחשבתו והתנהגותו ולכן, לטענת המאשימה אין כל הצדקה לחרוג לקולא ממתחם העונש שייקבע בשל שיקולי שיקום.

50. בטיעוניה בפניי התייחסה המאשימה לחוות הדעת הפרטית שהוגשה מטעם הנאשם וציינה כי שירות המבחן הוא גוף שהחוק מינה והסמיך ויש עליו פיקוח נרחב וכי המלצותיו הן אובייקטיביות. עוד ציינה, כי חוות הדעת שנערכה ע"י מר עת'אמנה, עם כל הכבוד, אינה משקפת כראוי את הדברים. לטענתה, מר עת'אמנה נפגש עם הנאשם רק פעם אחת ואין לו את הכלים המספיקים והזמן לבחון את הנאשם בצורה אמיתית. המאשימה הפנתה לע"פ 2450/14 **סאלח נגד מדינת ישראל** (29.12.14) וציינה כי בית המשפט המחוזי העדיף תסקירי שירות המבחן על פני חוות דעת פרטית ובית המשפט העליון אישר זאת. המאשימה סבורה כי במקרה דנן דברי הנאשם בפני שירות המבחן מלמדים על מסוכנות שיש להגבילה במסגרת הרחקה מאחורי סורג ובריה לתקופה משמעותית לצד עונשים נלווים אחרים.

51. אשר על כן, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ממושך, ברף האמצעי - גבוה של המתחם, שהוצע על ידה, מאסר מותנה הולם וממושך, פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת של 6 עד 12 שנים, פסילה על תנאי, פיצוי למשפחת המתלונן וקנס.

52. הסניגור המלומד, ביקש מנגד, לא למצות את הדין עם הנאשם ולא לקבל את המלצת שירות המבחן. לטענתו, זה אחד המקרים המצדיקים סטייה מהמלצות שירות המבחן.

53. הסנגור ציין כי הנאשם שוחרר ממעצר ביום 30.6.15 ואז השתתף בקבוצות טיפוליות במסגרת צו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים והדבר קיבל ביטוי שולי בלבד בתסקיר הראשון שהוגש.
54. לטענת הסנגור, קצינת שירות המבחן לא ענתה לשאלות ההבהרה שנשלחו על ידו באישור בית המשפט וכי היא התעלמה מהעובדות המוסכמות של הצדדים.
55. הסנגור ציין כי הנאשם נעצר ביום 2.6.15, שוחרר ביום 30.6.15 והיה בתנאי מעצר בית מלא עד יום 9.9.15 ואז הותרה יציאתו לעבודה משעה 5:00 בבוקר עד 20:00 וכי ביום 18.2.16 בוטל מעצר הבית והפיקוח וביום 31.3.16 בוטלו כל התנאים המגבילים, לרבות הרחקתו מהכפר ומאז הוא חזר לגור בבית הוריו.
56. הסנגור הדגיש, כי הנאשם בחור צעיר, ללא עבר פלילי, הודה ולקח אחריות מליאה על מעשיו כבר בדיון הראשון, מבלי לשמוע אף אחד מעדי התביעה (52 עדים במספר).
57. הסנגור, הפנה לעובדות כתב האישום המתוקן וציין כי הנאשם נכח בקטטה, נמלט מהמקום מחשש שיפגעו בו וברכבו ונסע לכיוון ביתו. עוד הפנה הסנגור לעובדות המוסכמות בין הצדדים והדגיש את ההסכמה לעובדות שהנאשם לא ידע מראש שמדובר באדם ממשפחת ארפאעיה - משפחת המתלונן, וכי מיד לאחר התאונה התקשר לאביו והודיע לו על מה שקרה ואביו הודיע למשטרה. הסנגור הפנה לדיסק שתיעד את זירת האירוע וציין כי אין מחלוקת כי בשטח היו המון אנשים ושהמתלונן קיבל סיוע רפואי באופן מיידי.
58. לטענת הסנגור המלומד, המדובר בנסיבות מיוחדות של עבירת הפקרה במדרג הנמוך ביותר. לדעתו, לא מדובר במי שנשש נפגע ועזב את הזירה. מדובר באירוע שהתרחש במהלך קטטה המונית. עוד טען הסניגור כי הנאשם בן ה- 18 נמלט מאזור הקטטה מחשש לחייו ונהג במהירות סבירה והגם שסטה מהכביש כשפגע במתלונן, הרי שמדובר בכביש דו סטרי שלא מסומן; מכאן ההבדל בין מקרה זה למקרה בו הנאשם ביצע את העבירה לאחר שפגע באדם במעבר חציה. לטענת הסנגור, בנסיבות תיק זה הערך החברתי שזה החובה המוסרית לסייע למי שנפגע ונפצע מהרכב, לא נפגע כלל, לגישתו, שכן הנאשם הודיע לאביו ובשטח היו המון אנשים שעזרו, תוך תולה יהבו בדיסק שהגיש. צפיתי בדיסק ואכן ניתן לראות כי הזירה המתה בני אדם, אך לא ניתן לראות את זירת הפגיעה במתלונן ולא את העזרה שניתנה לו, הגם שניתן להניח כי אכן אזרחים טובים סייעו לו; אולם, אין בכך, לטעמי, כדי להקהות את חומרת נסיבות העבירה.
59. הסנגור הפנה לחוות הדעת הפרטית שהגיש מר עת'אמנה אודות הנאשם וטען כי בימ"ש יכול להתרשם מהמקצועיות של עורך חוות הדעת וכי התסקירים של שירות המבחן מראים מגמתיות מסוימת והא - ראייה שקצינת המבחן התחמקה מלענות על שאלות הבהרה שנשלחו אליה באישור ביהמ"ש. הסנגור

הפנה לע"פ 4875/11 **מדינת ישראל נגד פלוני** (ניתן ביום 26.1.12) וציין כי בית המשפט העליון קבע שאין פגם בעצם ההחלטה לקבל חוות דעת פרטית מעבר לתסקיר שירות המבחן ובסופו של דבר המשקל שיש ליחס לחוות דעת כזו מסור לבימ"ש.

60. הסנגור ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם שבאו לידי ביטוי בתסקירים ובחוות הדעת הפרטית וגם בעובדה שנערכה סולחה ושולם פיצוי בסך של 200,000 ₪, כפי שהוכח בכתובין ע"י ועדת הסולחה.

61. הסנגור הפנה לת"פ (חי') 45417-03-14 **מ"י נגד כורדי**, (ניתן ביום 25.2.15), שם הטיל בימ"ש המחוזי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות על נאשם שהורשע בפגיעה בכוונה מחמירה ובהפקרה. עוד הפנה הסנגור לת"פ (חי') 23796-08-14 **מ"י נגד קיריל** (ניתן ביום 4.6.15), וכן לת"פ (חי') 7747-06-15 **מ"י נגד אלקבס** (ניתן ביום 17.7.16), שבהם הטיל ביהמ"ש מאסר בדרך של עבודות שירות על נאשם שהורשע בעבירה של הפקרה. הסנגור הפנה לפסיקה נוספת שלטענתו הוטל על נאשמים עבודות שירות בגין עבירת הפקרה.

62. לטענת הסנגור, הפסיקה שהגישה המאשימה ומתחם הענישה שטענה לו מנותקים לחלוטין מהמקרה הספציפי והמיוחד שלפנינו.

63. באשר לפסילה ביקש הסנגור שתהיה קצרה ביותר נוכח הנסיבות המיוחדות שכן מדובר במי שנמלט מהקטטה ולא הייתה לו כוונה לפגוע.

ז. דברי הנאשם:

64. הנאשם מסר כי לא התכוון בכלל למה שעשה וכי הוא ברח מהזירה בשל פחדו ורצונו לברוח מהקטטה. הנאשם התייחס לסכסוך הקיים וציין כי השפיע עליו מאוד ובגללו זנח את לימודיו. עוד ציין כי שולם 200,000 ₪ כפיצוי למשפחת המתלון וזאת בעזרת דודיו, חוב שעליו להחזירו בבוא העת.

ח. דין וגזירת הדין:

65. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה, נהיגה בקלות ראש וכן גרימת נזק לגוף ולרכוש.

66. הנאשם סטה עם רכבו לצדו הימני של הכביש, פגע במתלון ללא כל סיבה הקשורה ברכב או בתנאי הדרך, נהג בקלות ראש, ללא תשומת לב לנעשה בדרך שלפניו ונהג בחוסר זהירות. זאת ועוד הנאשם

הפקיר את המתלונן ולא הגיש לו עזרה על אף שבנסיבות העניין ידע או יכול היה לדעת כי המתלונן נפגע ונגרמה לו חבלה חמורה כתוצאה מהתאונה.

67. הפקרת פצוע תאונה כשהוא מוטל על הכביש חסר אונים, מבלי להושיט לו עזרה, ומבלי לעשות מעשה שימנע פגיעה נוספת בו על ידי רכב חולף הנה התנהגות המחייבת הטלת עונש שיהיה בו כדי להרתיע את המבצע ואת ציבור האוחזים בהגה.

68. בתי המשפט הדגישו לא אחת את חומרתה של עבירת הפקרה לאחר פגיעה ואת הצורך להטיל עונש הולם, כך למשל נקבע ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל (פד"י נו (3) 187, 228 (2002)):

"העבירה של הפקרה אחרי פגיעה - כבר אמרנו זאת- עבירה קשה ומכוערת היא. כולנו ידענו מה נזק יכול שייגרם לאדם בתאונת מכוניות... מעשהו של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידאריות החברתית והאישית, המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי כי הוא יענש בכל חומרת הדין".

עוד ראו ע"פ 7878/12 מדינת ישראל נ' מרדכי ארגוב (ניתן ביום 21.05.13), שם נאמרו הדברים הבאים:

"בתי המשפט הדגישו ושבנו והדגישו פעמים הרבה את חומרתה של עבירת ההפקרה לאחר פגיעה ואת הצורך לגזור בגינה עונש הולם ומרתיע ... כך בפסקי הדין שקדמו לחוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב-2011, וכך על אחת כמה וכמה לאחר תיקון זה שהחמיר באופן ממשי את הענישה על הפקרה לאחר פגיעה, בפרט באותם המקרים שבהם נגרמה חבלה חמורה לאדם (מתשע שנות מאסר לארבע עשרה שנות מאסר - סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה)".

ט. מתחם העונש ההולם:

לצורך קביעת מתחם העונש ההולם נדון ברכיביו כפי שיובא להלן וראשון הוא:

הערכים המוגנים שנפגעו:

69. הערכים החברתיים העיקריים המוגנים בעבירת הפקרה אחרי פגיעה הינם, קדושת החיים, ושמירת הגוף של נפגעי תאונות הדרכים. לצדם, מוגנים בעבירה זו הערכים החברתיים של קיום חקירה משטרתית ממצה לבירור נסיבות התאונה והגורמים לה והבאת האחראים לדין, והפנמת ערכים של עזרה הדדית וסולידריות חברתית.

הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו" - ראו ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 22.6.10), שם פסקה 10.

על תכליתה של הנורמה של איסור הפקרת נפגע בתאונה כבר נאמרו בע"פ 5000/08 סומך נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 22.03.09), את הדברים הבאים:

"מטרתה המרכזית של הנורמה הקבועה בסעיף 64א' לפקודת התעבורה היא להבטיח מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על-ידי נהג שהיה מעורב בתאונה ונמצא במקום, ולהגן בכך על חייו ועל שלומו הגופני של הנפגע. בד בבד, היא נועדה גם למנוע מנהג מלחמוק מאחריות לתאונה, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה ומי אחראי לה ... הנורמה של איסור על הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועדה לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי מחייב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמנה חברתית המושתתת על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת התפתחות בתפיסה בדבר החובה להושיט עזרה לאדם המצוי בסכנה בכלל, ולנפגע בתאונה בפרט. היא מרחיבה את החובה החוקית של אדם להושיט עזרה לאדם אחר המצוי בסכנה".

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

70. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין אציין, לחובת הנאשם, כי הנאשם, עת נהג ברכבו בקלות ראש, ללא תשומת לב לנעשה בדרך שלפניו, נהג בחוסר זהירות וסטה עם רכבו לצדו הימני של הכביש, גרם לתאונת דרכים, במסגרתה נפגע המתלונן שחצה באותה עת את הכביש סמוך לתחנת הדלק משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם והגיע לצדו הימני של הכביש, וכתוצאה מהפגיעה, נגרמו למתלונן נזקים גופניים, כפי שעולה מהתיעוד הרפואי ת/2. ודוק, המתלונן אושפז בבית החולים ואובחנו בגופו חבלות, לרבות שבר פתוח בגב כף יד ימין וחזה אוויר דו צדדי .

71. זאת ועוד יש לציין כי לאחר התאונה, הנאשם לא עצר את רכבו, לא הושיט עזרה למתלונן, ולא הזעיק כוחות ורשויות ההצלה.

72. עם זאת, מנגד, יש ליתן את הדעת, לטובת הנאשם לכך שהאחרון התקשר לאביו מיד לאחר התאונה והודיע לו על התאונה ואביו התקשר למשטרה והודיע להם על האירוע. בנקודה זו ראוי להפנות לעובדות המוסכמות בין הצדדים כפי שבאו לידי ביטוי בהסדר הטיעון, לרבות העובדה כי הנאשם לא ידע מראש כי מדובר בע רפאעיה, וכי אביו של הנאשם התקשר למשטרה ודיווח על הקטטה וכי יש נפגעים וזאת לאחר שהנאשם הודיע לו על כך.

אמנם רואים בדיסק שההגנה הגישה במסגרת הטענות לעונש נוכחות אנשים רבים בזירה, אך לא רואים את המתלונן והעזרה שהוגשה לו, הגם שכפי שאמרתי כבר, ניתן להניח כי אזרחים טובים סייעו לו, יחד עם זאת, לגיشتי, אין בכך כדי להקהות את חומרת העבירה.

כבר נאמר בע"פ 7936/13 לוי נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 16.12.14), כי:

"לא בנקל ניתן להבחין בין מי שבאמת ובתמים הפקיר נפגע בזירת תאונת דרכים מחמת דחק נפשי שלא איפשר לו להושיט עזרה, לבין מי שלגביו אין מדובר אלא בכסות ובתירוץ להימלטותו. במידה מסוימת ניתן להבחין בין מפקירים שנוקטים צעדים מעשיים נמרצים על מנת למלט עצמם מאחריות, כגון תיקון נזקים, שיבוש הליכי חקירה, השפעה על עדים, לבין מפקירים שהטראומה נתנה בהם את אותותיה, בתגובות פיזיות ונפשיות, סערת רגשות, כאב, ואלה - על-פי רוב - מסגירים את עצמם כעבור שעות או ימים אחדים".

בנסיבות העניין דנן, דומני, כי ניתן למצוא חלקים מהתנהגות הנאשם המחמירים את העבירה מחד גיסא ומאידך גיסא ניתן למצוא חלקים המקלים ופועלים לטובתו כגון המצב שבו היה שריו הנאשם, כמי שנמלט ממקום הקטטה והחשש, שמא מישהו ממשפחת רפאעיה - משפחת המתלונן, יפגע בו.

לכן בעת קביעת מתחם הענישה ההולמת יש להתחשב בנסיבות הימלטות הנאשם מהמקום, כפי שציינתי לעיל.

הענישה הנוהגת:

73. אפנה לפסיקה שתמחיש את מדיניות הענישה בעבירות שעיקרן הפקרה אחרי פגיעה.

74. בע"פ 1902/14 מדינת ישראל נ' נתנוב - (ניתן ביום 1.7.14), נדון עניינו של נהג אשר הורשע בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה לאחר שהפקיר נפגעים בעודו נוהג שיכור וללא רישיון בתוקף, נקבע מתחם העונש בטווח שבין 12-48 חודשי מאסר והעונש הוצב על 20 חודשי מאסר בפועל.

75. בע"פ 3304/14 פראן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.10.14), דובר במערער, יליד 1993, שהורשע בהפקרת שני הולכי רגל שנפגעו קשה לאחר התאונה, זאת בצד הרשעה בנהיגה במהירות מופרזת. למרות שהוכח כי, המערער נהג במהירות של 65 קמ"ש, מקום בו המהירות המרבית המותרת הייתה 50 קמ"ש, לא יוחסה לו אחריות לעצם אירוע התאונה.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם לנסיבות המקרה נע בין 15 ל-40 חודשי מאסר וגזר על המערער 18 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, שלילת רישיון הנהיגה לעשר שנים ופיצוי בסך של

עמוד 12

20,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המערער על חומרת עונשו בכל הקשור לרכיב המאסר בפועל, הפחית את עונש המאסר שלו ל- 14 חודשים (תחת 18 חודשים), כאשר דעת הרוב של בית המשפט העליון (השופטים י. דינצגר ו- צ. זילברטל) החליטה לקבוע את מתחם העונש ההולם בטווח שבין 10 עד 30 חודשי מאסר בפועל.

השופט צ. זילברטל שהיה בדעת רוב קבע בפסק הדין כי:

"אין ספק כי מעשהו חמור כאשר נסע מעל למהירות המותרת, פגע בשני הולכי רגל ונמלט מהמקום. ואולם, כידוע, בקביעת מתחם העונש יש להתחשב גם במדיניות הענישה הנוהגת (סעי' 40 לחוק), ובעניין זה דומני כי היה מקום ליתן משקל רב יותר למדיניות הענישה שהתוותה בבית משפט זה ביחס למקרים דומים, בגדרם הושתו עונשים קלים יותר. כך למשל, בע"פ 1825/14 סרחאן נ' מדינת ישראל (7.7.2014), נקבע מתחם העונש בגין הרשעה לפי סעיף 64א(ב) בטווח שבין 6-36 חודשי מאסר, כאשר על המערער, נהג צעיר, נגזרו 8 חודשי מאסר. בע"פ 59/14 פרלמן נ' מדינת ישראל (17.7.2014) נקבע מתחם העונש בין 8-30 חודשי מאסר, כשהעונש הועמד על 8 חודשי מאסר. כמו-כן, בע"פ 1902/14 מדינת ישראל נ' נתנוב (1.7.2014), בו נדון עניינו של נהג אשר הורשע בעבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה לאחר שהפקיר נפגעים בעודו נוהג שיכור וללא רישיון בתוקף, נקבע מתחם העונש בטווח שבין 12-48 חודשי מאסר והעונש הוצב על 20 חודשי מאסר. גם עיון בפסיקה שקדמה לתיקון 113 לחוק ולתיקון 101 לפקודה מלמדת על ענישה קלה יותר במקרים הדומים לענייננו, כאשר, למשל, בע"פ 1990/07 ליזמי נ' מדינת ישראל (15.5.2007) נגזרו על המפקיר 8 חודשי מאסר כאשר עקב התאונה נ ג דם; ובע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל (22.3.2009) נגזרו במקרה דומה 10 חודשי מאסר, אף שדובר בהפקרה ברשלנות. כן אציין את ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל (12.1.2011) בגדרו ציין השופט עמית כי בעבירות הפקרה "שניצבות לבדן" (ללא אחריות לתאונה) נע העונש בטווח שבין 9 ל-24 חודשי מאסר. מהמקובץ לעיל מסקנתי היא כי מתחם העונש שנקבע בגזר הדין מחמיר מעט עם המערער באופן המצריך את התערבותנו. לפיכך אציע כי המתחם לגבי מעשה העבירה שנדון בענייננו ייקבע בטווח שבין 10 לבין 30 חודשי מאסר" - (שם פסקה 11).

76. בע"פ 3754/14 חיים גורמזנו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.11.14), דובר במערער שהורשע בהפקרת הולך רגל שנפגע קשות. בית המשפט המחוזי ציין כי חרף המלצת שירות המבחן וחוות הדעת הפסיכיאטרית, אין מנוס מהטלת מאסר ממשי על המערער, קבע כי מתחם העונש ההולם את המעשה הינו בין 18 חודשי מאסר בפועל ל-5 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער 18 חודשי מאסר בפועל, וכן גזר עליו 7 שנות פסילה בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש, העמיד את מתחם העונש ההולם בין 12 חודשי מאסר בפועל ל- 40 חודשי מאסר בפועל והעמיד את תקופת המאסר על 14 חודשים, אך את עונש הפסילה השאיר על כנו.

77. בע"פ 6864/14 **ענאש נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.3.15) נחלקו דעות שופטי העליון באשר למתחם העונש ההולם בגין עבירת ההפקרה, לאחר פגיעה. באותו עניין פגע המערער בהולך רגל, פצעו קשות ונמלט מהמקום. לאחר מספר ימים נפטר הפצוע. בית משפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 24 עד 48 חודשי מאסר בפועל והטיל על המערער, בין היתר, 28 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון הנהיגה למשך 5 שנים.

בית משפט העליון בדעת רוב אישר את מתחם הענישה ולא התערב בעונש שהוטל.

78. בע"פ 748/15 **דוד מגור נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 04.05.15), המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה בפסילה ובהפקרה לאחר פגיעה. הרכב בו נהג המערער פגע בהולכת רגל כבת 85 וגרם לה חבלה חמורה. בית המשפט המחוזי גזר עליו 13 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה למשך 7 שנים.

בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש.

79. בע"פ 3258/16 **אולג וולקוב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.1.17), שם הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 12 עד 48 חודשים והטיל על המערער 15 חודשי מאסר בפועל, 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, תשלום פיצוי בסך 10,000 ₪, פסילת רישיון נהיגה למשך 5 שנים.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

80. לעניין עונש הפסילה ראוי להפנות גם לסעיף 40 לפקודה הקובע פסילת מינימום של שלוש שנים למי שהורשע בעבירה כאמור בסעיף 64 או 64 א לפקודה ורק בנסיבות מיוחדות שיפורטו רשאי בית המשפט להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

י. **קביעת מתחם העונש:**

81. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש שיוטל עליו; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה הן בהתאם לפסיקה שהזכרתי והן לפסיקה שצרפו הצדדים; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה כאן הוא בין 12 ל- 40 חודשי מאסר בפועל ובין 3 ל- 10 שנות פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - נסיבותיו האישיות של הנאשם:

יא.

82. כאמור, אין לנאשם עבר פלילי, אם כי לחובתו רק הרשעה אחת בתחום התעבורה, משנת 2014, בגין עבירת קיפוח זכות שימוש בדרך שבגינה הוטל עליו קנס ופסילה על תנאי.

83. לזכותו של הנאשם יש לציין עוד את החרטה והצער שהביע על תוצאות מעשיו ואת הודאתו בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן וחיסכון בזמן שיפוטי יקר.

84. זאת ועוד, הנאשם הנו כבן 20 שנה, קרי נכנס לקטגוריה של בגירים צעירים, קטגוריה אשר נוצרה ע"י הפסיקה של בית המשפט העליון בע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 25.6.13), שם נקבע כי בשלב קביעת העונש יש לקחת בחשבון את העובדה שמבצע העבירה שגילו נע בין 18 - 21 שנים, אומנם אינו קטין, אך הוא צעיר בגיר, ולכן "יש מקום להתחשב במסגרת שיקולי הענישה בייחודיותה של קבוצת ה"בגירים צעירים". חשוב להבהיר כי אין בקביעתנו זו כדי לקבוע כי בגזירת עונשם של קבוצה זו, יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים. יחד עם זאת, על בית המשפט בקובעו את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי. במסגרת זאת, עליו לשקול בין היתר את קרבתו לגיל 18, ההשפעה האפשרית של מאסר בפועל על שיקומו ומצבו הנפשי, ובגרותו".

85. מה גם כעולה מטענות הסנגור המלומד ומהסכם הסולחה שהוגש לבית משפט, נערכה סולחה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן, כשלסולחה כזו עשויה להיות תרומה להשכנת שלום בין משפחות יריבות, ולעתים יש מקום לתת לכך משקל לעניין העונש - ראו לעניין זה בע"פ 590/08 מדינת ישראל נ' שריף מריסאת (ניתן ביום 21.1.08); ע"פ 4131/13 שמארי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.3.14); ע"פ 6340/11 איאד זחיאקה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.2.12).

מאישור ששלח אחד מנציגי ועדת הסולחה שסומן ס/2, עולה שמשפחת הנאשם שילמה כפיצוי למשפחת המתלונן את הסכום של ₪ 200,000, זאת מבלי להתעלם מטענות המאשימה בעניין זה.

כאן המקום להפנות לפסק דינו של בית המשפט העליון שניתן לאחרונה בע"פ 2888/15 עלא חדיירי נ' מדינת ישראל (28.12.16), בסעיף 17 לפסק הדין כתב בית המשפט העליון:

"... השתתפותו של המערער בהליך ה"סולחה" עם משפחת המנוח - אין להקל בה ראש, בשים לב לכך שמוסד "הסולחה" לא מהווה רק מנגנון שמטרתו לגשר בין צדדים יריבים בלבד, אלא שהוא נועד להביא ליישוב סכסוכים בהסכמה, ולהשכין שלום, תוך מניעה וסיכול של החמרת האלימות בין הצדדים... בית משפט זה ציין לא אחת, כי קיומו של הסכם "סולחה" יכול לשמש, לעיתים, שיקול לקולא (אך לא שיקול מכריע) בגזירת עונשו של הנאשם בהתקיים

תנאים מסוימים, ובכללם: הצלחת ההליך בהבאת הסכסוך לידי סיום... - ראו גם פסיקה שהובאה שם.

יב. סוף דבר:

86. לאורכלהאמורולאחרששקלתיאתמכלולהשיקולים ונתתי דעת לחומרה ולקולה, לרבות, חוות הדעת הפרטית שהוגשה מטעם הנאשם, אנימחליטלהטילעלהנאשםאתהעונשיםהבאים:

א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 2.6.15 עד 30.6.15.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 64 א (ב), או סעיף 64 א (ג) לפקודת התעבורה ויורשע בגין אחת מהן.

ג. הנני מורה על פסילת הנאשם בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים, כשמניין הפסילה יהיה בהתאם להוראות הדין, החל מיום שחרורו.

עלהנאשםלהפקידאתרישיונוכדישמנייןהפסילההיחל,כךשעלהנאשםלפעולעלפיהפקודה, התקנות ופסיקת בית המשפט העליון.

ד. זאת ועוד, אני מטיל על הנאשם 12 חודשי פסילה על תנאי ולמשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע.

ה. באשר לרכיב הפיצוי, כעולה לכאורה, מאישור של ועדת הסולחה (2/ס) החתום ע"י אחד הנציגים של הועדה, משפחת הנאשם שילמה למשפחת המתלון, סך של 200,000 ₪ כפיצוי, לכן אינני מחייב את הנאשם בתשלום פיצוי נוסף. מכל מקום זכות המתלון למצות את ההליכים בגין מלוא הנזק שנגרם לו, פתוחה בפניו על פי הדין.

ו. בהתחשב ברכיבי הענישה שהוטלה על הנאשם, אני נמנע מלהטיל עליו קנס, זאת גם בשל העובדה כי תשלומי יוטל בסופו של יום, על בני משפחתו, שמצבם אינו כה שפיר וגם בכדי להראות לו את האור שבקצה המנהרה וכחלק ממתן ההזדמנות לו, לחזור למוטב ולעלות על דרך המלך.

יג. זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון, הודעה לנאשם.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ז, 13 פברואר 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד הגב' רונית סופר, הנאשם בעצמו ובא כוחו, עו"ד ע. ביראת.